

až do úplného zaplacení kupní ceny, chtěly strany, by vlastnictví přešlo až po splnění odkládací podmínky včasného a plného zaplacení kupní ceny. Nebyla-li podmínka splněna, může se prodávatel jejího splnění, t. j. zaplacení kupní ceny domáhati, ale z toho nelze o sobě nikterak usuzovati, že se svého vlastnického práva vzdal, nýbrž jest podle § 863 obč. zák. jen oprávněn závěr, že t o h o č a s u nechtěl ještě uplatniti své právo vlastnické, předpokládaje, že vymůže zaplacení. Nestalo-li se tak, nic mu nebrání, by věc jako své vlastnictví nežádal zpět (srov. také rozhodnutí čis. 4993 a 5016 sb. n. s. a judikát čis. 246 dřívějšího nejvyššího soudu ve Vídni, uveřejněný pod čis. 1712 sb. Nowakovy). Není třeba, by předcházelo odstoupení od smlouvy podle § 918 obč. zák. po předcházejícím marném stanovení lhůty k dodatečnému plnění; nebylo-li nic jiného ujednáno, nebo neplyne-li nic jiného z okolností, nepřichází § 918 obč. zák. v úvahu, protože nejde o odstoupení od smlouvy, opírající se o předpisy zákona, nýbrž o výkon oprávnění vyplývajícího ze smlouvy (srov. také rozhodnutí čis. 7704 sb. n. s. a zmíněný judikát čis. 246). Zrušení smlouvy bylo žalobcem žalovanému písemně oznámeno, což bylo uplatněním výhrady vlastnického práva. Vše to platí také při obchodu splátkovém — o nějž v souzeném případě jde — ale ovšem může býti vrácení požadováno jen proti vzájemným plněním podle § 2 odstavec (1) spl. zák. (srov. rozh. čis. 5016 sb. n. s. a zevrubně odůvodněné rozhodnutí dřívějšího nejv. soudu ve Vídni čis. 1088 sb. Nowakovy), jichž však žalovaný — až na vrácení splátky na kupní cenu — svým přednesem v prvé stolici neopodstatnil. Právě-li dovoatel, že částky přisouzené žalujícímu prodávateli za znehodnocení stroje a za jeho užívání nemají opory v zákoně, nevšímá si předpisu druhého odstavce § 2 spl. zák., jehož se jinak sám dovolává.

### Čís. 11215.

**Složení ujednané sázkové ceny (§ 1271 obč. zák.) nelze spatřovati v tom, že byla uložena záruční listina za všechny závazky, jež by ukladatel vzešly z uzavřených jím peněžních sázek vůbec.**

(Rozh. ze dne 4. prosince 1931, Rv I 1742/30.)

Žalobce uzavřel se žalovaným bookmakerem sázky na koňských dostizích. Žalovaný složil u spolužalovaného klubu jako kauci za závazky z uzavřených sázek kauční listinu na 50.000 Kč, jež mu byla po uplynutí roku 1927 uvolněna. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce na bookmakerovi a na klubu vyplacení výher celkem 19.150 Kč. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Jádrem sporu v souzeném případě jest rozřešení otázky, zda mezi žalobcem a prvožalovaným uzavřená sázka, jež byla dovolenou, byla i podle § 1271 obč. zák. závaznou. Podle tohoto zákonného ustanovení zavazují dovolené sázky potud, pokud umluvená cena byla nejen slíbena, nýbrž i skutečně zapravena nebo složena. Cena umluvená musí

býti ovšem složena oběma sázku uzavírajícími stranami, tu žalobcem a prvožalovaným, a důkaz toho náleží žalobci. Že žalobce složil hotově 3.000 Kč a 300 Kč, o tom není sporu. Žalobce neprokázal, že prvožalovaný složil u spolužalovaného klubu jako depositáře hotově 250.000 Kč jako cenu za uzavřené sázky, jak v žalobě tvrdil. Soud první stolice zjišťuje a odvolatel se zjištění toho také dovolává, že prvožalovaný složil u spolužalovaného jako kauci za závazky z uzavřených sázek kauční listinu na 50.000 Kč s platností do 31. prosince 1927 a že tato kauční listina byla prvožalovanému, ježto u spolužalovaného nebylo proti tomu závad, po uplynutí roku 1927 uvolněna a že nedošlo ke složení nové kauční listiny, poněvadž prvožalovaný neobdržel na rok 1928 licenci jako bookmaker. Soud odvolací sdílí právní názor soudu první stolice, že složením kauční listiny nebyla cena umluvená mezi žalobcem a prvožalovaným ve smyslu § 1271 obč. zák. složena. Sázka mezi těmito stranami byla uzavřena o hotové peníze. Že jako krytí prvožalovaným složená kauční listina není zaplacením umluvené ceny, vysvětluje z toho, že sázka byla uzavřena o hotové peníze, kauční listina žalovaného, jež 31. prosincem 1927 platnosti pozbyla, není tím, co mělo býti plněno (§ 1412 obč. zák.). To vyplývá i z toho, že žalobce na spolužalovaném jako depositáři mohl by dle § 961 obč. zák. žádati jen vydání deposita, toho co bylo složeno, tedy kauční listiny. Není-li mezi žalobcem a prvožalovaným uzavřena sázka závaznou, nemůže žalobce žádati ani na prvožalovaném ani na spolužalovaném jako depositáři vyplacení výhry.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

#### D ů v o d y:

Jde jen o otázku, zda lze složení ujednané sázkové ceny spatřovati v tom, že první žalovaný složil u spolužalovaného Jockey-Clubu garanční listinu na 50.000 Kč s platností do 31. prosince 1927 jakožto záruku za své závazky z uzavřených sázek. Nižší soudy správně odpověděly na tuto otázku záporně a dovolatel proti tomu marně brojí. K jeho vývodům jest uvést toto: Sázková cena sama může ovšem záležeti nejen v penězích, nýbrž i v jiných věcech, ale na tom v souzeném případě nezáleží, protože není sporné, že sázková cena byla ujednána v hotových penězích. Předpokladem žalovatelnosti sázky jest podle § 1271 obč. zák., by vymíněná cena byla skutečně zapravena nebo složena. Zákon klade složení vymíněné ceny na roveň jejímu skutečnému zapravení a vyžaduje tedy, by byla složena ujednaná sázková cena sama. Že tomu tak, lze usuzovati i z ustanovení § 1425 obč. zák. o složení dluhu na soudě, kdež se výslovně mluví o složení »dluhované věci« (»die abzutragende Sache«). V souzené rozepři však bylo zjištěno, že první žalovaný nesložil hotové peníze na zapravení vymíněné sázkové výhry žalobcovy, nýbrž že uložil u spolužalovaného klubu jen záruční listinu za všechny závazky, jež by vzešly z uzavřených jím sázek vůbec. Tato záruční listina není věcí, z níž by žalobci mohla býti zapravena ujednaná sázková cena. Předpoklad žalovatelnosti sázky podle § 1271 obč. zák. nebyl splněn a žaloba byla právem zamítnuta.